

KRUSOVSZKY DÉNES

A moirák Hitler beszédét hallgatják

Lakner László festménye után

Egyszerre hallgattak el a gépek,
ahogy a férfiak beléptek a csarnokba,
a hatalmas, sima arcú, öltönyös férfiak,
akiknek eddig is már annyi mindent kellett
volna megköszönni, hát még ezután.

Az egészen finom por, melyet a hirtelen
elnémuló varrógépek az előbb még zakatolva
verték fel a plafonig szinte, és a fény,
a szitáló poron áttörő délelőtti napsugár,
akár egy hatalmas reflektor pászmája, megállt.

A pontos, rideg mozdulatok, a mélyebb megvetés,
vagy az sem, a puszta rutin, amibe mégiscsak,
mint valami gyerekjátékba, belefoglalták
észrevétlenül a jó pásztort, vagy az emlékét legalább,
így terelték ki őket percek alatt az étkezőbe.

Mint a nyárikonyha szuvas szekrényének legaljába
elrejtett zománcból, amibe a csirkék elvágott
torkából, a disznók átdöfött mellkasából kifutó
vért gyűjtötték, a maga szégyenteljes szükségében
lapult meg egy tétova kérdés, mi következik ezután?

Nem volt még ebédidő, de érezni lehetett már
a készülő leves hitvány illatát, a barnára
mázolt asztalok terítő nélkül álltak,
így messziről is pontosan kiolvasható volt,
a kés vagy a villa tompa végével melyikbe mit vésstek bele.

Olyan szépek voltak, valaha
mindenki olyan szép volt, mindig csak a jelen
ocsmány, csak amíg élünk, addig vagyunk
elviselhetetlenek, a zsíros hajunkkal,
bűzös verejtékünkkel és aljas gondolatainkkal.

Utána minden jobb lesz. Csak az ollódat ne hoztad volna
magaddal, Atroposz, zavarodban két marokra fogtad
a nagy, hideg vasat, és úgy rohantál ki te is a többiekkel,
mintha valami visszafordíthatatlan közelegne, ami ellen
mindig csak épp annyink marad, amennyit kézben tarthatunk.

És ismét ugyanaz a kérdés recseg, de ezúttal már,
ahogy egy kötél után kapálózik a hajóból kiesett,
vagy akinek kivágták a nyelvét, az próbál szavakat
megformálni így, hiszen valaha olyan szépen beszélt.
Mi következik ezután? Hosszú, artikulálatlan mormogás.

A szigligeti parton a strandolók között egy apáca is végignézte a napfogyatkozást

(1999. augusztus 11.)

Azután kiábrándítóan
világos lett ismét.

Horizont/Ostrom

Akkor fejezni be az éjszakát, amikor mások már a délelőttöt kezdik el.

A vakon, süketen megtett, folyton egyre hosszabbra nyúló hazautak, s ahogy a horizont borzasztó rózsaszínje a legváratlanabb helyeken tűnik elő közben.

Mert van olyan napszak, aminek nem érdemes nevet adni.

Te, mondta neki valaki pár órája, még a sötétség rejteke alatt, én nem megyek haza többet.

A járdán kirajzolódó árnyékok halvány lángolása.

Vagy épp fordítva lett volna, ő mondta valaki másnak?

És nem vezette félre a város nyugalma, nem hagyta, hogy megtévesszék a napi rutinjukat végző alakok, abban a pillanatban mindenki másnál pontosabban érezte, hogy ismét megkezdődött az ostrom.

Hiszen máris ott állt a kapu előtt.

Szonett

Az alföldi tél tompa verejtékszaga,
az éjszakai köhögésroham gyerekkor-íze,
a konzervbe zárt tengeri állatok temető-illata,
az öreg kútból felszálló kedves poshadtság,

a fogadásból nyersen megevett sneci keserű feje,
a városi fürdő vizének vénemberbűze,
a halottak napi unalom egy koszorúszagú autóban,
a cserépkályha körül az állati bőrök édes lehelete,

a másnapos szegfűk tornatermi öltözőszaga,
egy lassan elszopogatott ónos jégcsap,
az iskolaszüneti napok átható spermaillata,

a migrénes éjszaka utáni reggel gazdag penész íze,
a lassan összeérő képek cefreszaga,
és a hely odabent, ahol mindez végleg megrekedt.

Az osztozkodás

A könnyelműen
elszalasztott lehetőségek
szépen gondozott,
temetőkertje odabent,
nem bírsz tőle elég
messzire kerülni,
cipeled inkább magaddal
egyik bérháztól a másikig,
mint egy kintornás,
akit a gangról ledobált
aprópénz sem érdekel már,
csak hadd üvöltse be
minél több visszhangos
odúba mérgező dalát,
hiszen a döglött idő
barna húsát rágjuk
mindannyian, és elhisszük,
hogy amit lenyeltünk,
az már a miénk,
pedig még csak ezután jön
az osztozkodás.

Vissza

Mielőtt elkezdhetnénk a vacsorát,
elveszi előlünk a kést és a villát,
egymásra halmozza a porcelántányérokat
és visszazárja őket a szekrénybe,
ételünkről lefejti a bundát,
különválasztja a lisztet és a tojást,
a zsemlemorzsát és a húst,
a nedveket visszaengedi a rostok közé,
a szeleteket felhelyezi a csupasz csontokra,
az inakat behúzza ízülettől ízületig,
összeállítja újra a tagokat,
visszatölti a vért az erekbe,
az üregekbe betömködi a zsigereket,
egybefonja mind az idegszálakat,
a nyelvet a szájba, a szemet a koponyába,
a szívet pedig a bordák közé helyezi,
visszavarrja a bőrt a testre,
összeforrasztja a sebet a mellkason,
a nagykést kiveszi a kézből
és alaposan letörli róla a vért,
majd visszahúzódik maga is a háttérbe,
és figyelni kezdi, ahogy ismét nekifogunk.